

Súd: Mestský súd Bratislava III
Spisová značka: 62Cb/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1326200412
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Krajčí
ECLI: ECLI:SK:MSBA3:2026:1326200412.1

Uznesenie

7 62Cb/5/2026

Mestský súd Bratislava III v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia navrhovateľa: Netit s. r. o., so sídlom Bardejovská 5, 831 02 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 35 781 262, zastúpeného advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., so sídlom Gajova 11, 811 09 Bratislava, IČO: 47 237 325, proti odporcovi: Licenza s. r. o., so sídlom Nám. Andreja Hlinku 3, 831 06 Bratislava – mestská časť Rača, IČO: 50 141 082, takto

rozhodol:

2 62Cb/5/2026

I. Návrh navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietá.

II. Odporcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

4 62Cb/5/2026

1. Navrhovateľ sa návrhom z 15. januára 2026 domáhal, aby súd nariadil zabezpečovacie opatrenie, ktorým zriadi záložné právo v prospech navrhovateľa na nehnuteľnosti špecifikovanej v návrhu.

2. Svoj návrh navrhovateľ odôvodnil tým, že má voči odporcovi pohľadávku vo výške 92.250,-- eur vyplývajúcu z faktúry A. XXXXXXXX, ktorá bola odporcom uznaná čiastočnými úhradami faktúry A. XXXXXXXX vo výške 10.000,-- eur a vo výške 25.750,-- eur. Navrhovateľ uviedol, že medzi ním a odporcom bola uzavretá dňa 15. decembra 2022 inominátna zmluva, na základe ktorej mal navrhovateľ odporcovi poskytnúť súčinnosť pri projekte ul. Chotárna na projektových pozemkoch, a nie dodať konkrétny výsledok. Na jednotlivých pozemkoch sú zriadené vecné bremená v prospech spoločnosti Západoslovenská distribučná, a.s. B. C. je v predaji, pričom odporca je vlastníkom skolaudovaných stavieb nachádzajúcich sa na pozemkoch, ktoré boli predmetom inominátnej zmluvy. Z tohto dôvodu odporca podľa navrhovateľa len hľadá dôvody, pre ktoré neuhradí navrhovateľovi jeho pohľadávku. Keďže B. C. je v predaji, odporca vyvíja aktívnu činnosť na predaj nehnuteľností, ktoré sú v jeho majetku. Z tohto dôvodu odporca sa snaží získať čas, aby sa mu podarilo projekt C. B., zinkasovať zisk a následne nebude mať majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku navrhovateľa. Záverom navrhovateľ uviedol, že za účelom vymáhania nárokov podal návrh na vydanie platobného rozkazu na Okresný súd Banská Bystrica.

3. Podľa ustanovenia § 324 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“), pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení môže súd na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

3.1. Podľa ustanovenia § 325 ods. 1 C.s.p., neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

3.2. Podľa ustanovenia § 328 ods. 1 C.s.p., ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

3.3. Podľa ustanovenia § 328 ods. 2 prvá veta C.s.p., o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodne súd najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý spĺňa náležitosti podľa § 326.

3.4. Podľa ustanovenia § 332 ods. 1 C.s.p., neodkladné opatrenie je vykonateľné doručením, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

3.5. Podľa ustanovenia § 343 ods. 1 C.s.p., zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

3.6. Záložné právo sa zriaďuje vydaním uznesenia o zabezpečovacom opatrení. Záložné právo vzniká zápisom do príslušného registra (ods. 2).

3.7. Výkon záložného práva môže nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím (ods. 3).

3.8. Podľa ustanovenia § 344 C.s.p., ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

4. Súd konštatuje, že navrhovateľovi sa nepodarilo osvedčiť existenciu podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a tento je nevyhnutné zamietnuť ako nedôvodný. Na stručné odôvodnenie podľa ustanovenia § 236 C.s.p. (k tomu viď aj I. ÚS 236/2019, I. ÚS 238/2019, I. ÚS 114/2022, III. ÚS 380/2024 a III. ÚS 551/2024) k tomu súd uvádza nasledovné:

5. Aby mohol súd vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, musia byť kumulatívne splnené podmienky, a to hodnoverné osvedčenie pohľadávky, ktorá má byť súdnym rozhodnutím „dočasne“ zabezpečená, a súčasne obava z budúceho ohrozenia exekúcie. Ak čo i len jedna z týchto podmienok nie je v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia splnená, nemôže súd podanému návrhu vyhovieť. To je prípad aj rozhodovanej veci, kedy nie je splnená ani jedna z kumulatívnych podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

6. Súd poukazuje na to, že v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (a s poukazom na znenie ustanovenia § 344 C.s.p. aj v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia) platí, že osvedčenie práva, ktorému sa má poskytnúť ochrana neodkladným opatrením, neznamená len osvedčenie niečoho, čo sa stalo a čo je medzi stranami skutkovo nesporné, ale aj osvedčenie toho, že po právnom posúdení nesporného skutkového stavu možno predpokladať danosť práva, ktorému sa poskytuje neodkladná a predbežná ochrana. Aj vzhľadom na to, že mestský súd právne posúdil podmienku osvedčenia nároku žalobcu, zatiaľ čo krajský súd sa vedomo odmietol zaoberať skúmaním osvedčenia nároku žalobcu, záver krajského súdu o splnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia voči sťažovateľovi predstavuje arbitrárny procesný exces a porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (k tomu viď aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. júla 2025, sp. zn. III. ÚS 315/2025).

6.1. Podľa názoru súdu navrhovateľ svoju pohľadávku, ktorú žiada zabezpečiť sudcovským záložným právom, hodnoverným spôsobom neosvedčil. Na osvedčenie pohľadávky navrhovateľa nepostačuje predloženie zmluvy, ktorú mal uzavrieť s odporcom, a vystavenú faktúru. Súd uvádza, že pre osvedčenie nároku navrhovateľa bolo nevyhnutné, aby preukázal, že si svoju zmluvnú povinnosť splnil a že vykonal činnosť predpokladanú v článku I. uzavretej dohody. Pokiaľ ide o informatívne výpisy z katastra nehnuteľností, ktoré navrhovateľ pripojil k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, tieto sami osebe nepreukazujú vykonanie činnosti, na ktorú sa v inomínatnej zmluve zaviazal. Navyše z príloh, ktoré navrhovateľ pripojil k návrhu, vyplýva nie osvedčenie jeho nároku, ale naopak jeho spornosť. Súčasťou návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia je aj e-mailová komunikácia medzi stranami, z ktorej vyplýva, že odporca spochybňuje existenciu nároku navrhovateľa. Jednak v e-mailovej správe z 26. novembra 2025 odporca reagoval na zaslanú faktúru č. XXXXXXXXX na sumu 92.250,- eur, v ktorej žiadal navrhovateľa o zaslanie písomných podkladov preukazujúcich splnenie zmluvného záväzku, a ktoré ho oprávňujú k fakturácii odmeny za vykonané práce, na čo navrhovateľ

reagoval dňa 27. novembra 2025 tým spôsobom, že odporcovi poslal len inominátnu zmluvu. Následne v e-mailovej správe z 28. novembra 2025 (a aj v e-mailovej správe z 22. decembra 2025) odporca poukázal na zmluvné záväzky navrhovateľa vyplývajúce z článku I. zmluvy a požadoval od navrhovateľa, aby preukázal, že tieto záväzky si voči odporcovi splnil a že mohlo navrhovateľovi vzniknúť právo na zaplatenie odplaty. Keďže súd v konaní o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nevykonáva dokazovanie, je postačujúce pre jeho rozhodnutie vo veci to, že pohľadávka navrhovateľa je sporná už po oboznámení sa s listinnými dôkazmi predloženými navrhovateľom, čo vedie k záveru o neosvedčení nároku, ktorému žiada priznať ochranu.

6.2. Súd sa nestotožňuje ani s ďalšími tvrdeniami navrhovateľa obsiahnutými v podanom návrhu. Navrhovateľ síce tvrdil, že jeho pohľadávka na zaplatenie odmeny 100.000,-- eur + DPH mala byť splatná k 20. decembru 2024, avšak táto skutočnosť výslovne nevyplýva z navrhovateľom predloženej zmluvy. Podľa článku II. bod 2. zmluvy mal odporca uhradiť navrhovateľovi odplatu do 20. decembra 2024 za predpokladu splnenia všetkých podmienok v článku I. bod 1. písm. a/ a ž d/ zmluvy v lehote podľa článku I. bod 3. zmluvy. Navrhovateľ však k návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nepripojil žiadne listiny, z ktorých by vyplývalo práve splnenie všetkých povinností podľa článku I. bod 1. písm. a/ a ž d/ zmluvy najneskôr do 15. apríla 2024 (do 16 mesiacov od 15. decembra 2022), keďže navrhovateľ v návrhu netvrdil, že by mu odporca neposkytol súčinnosť pri plnení záväzku. Zároveň tomuto tvrdeniu navrhovateľa odporuje jeho vlastné správanie, keďže zmluvnú odmenu mu nefakturoval tak, aby bola splatná k 20. decembru 2024, ale dňa 20. marca 2025 vystavil navrhovateľ odporcovi faktúru č. XXXXXXXXX na sumu 30.750,-- eur so splatnosťou 31. marca 2025, keď dátum dodania plnenia navrhovateľom odporcovi bol 20. marec 2025 a dňa 12. novembra 2025 vystavil navrhovateľ odporcovi faktúru č. XXXXXXXXX na sumu 92.250,-- eur so splatnosťou 23. novembra 2025, keď dátum dodania plnenia navrhovateľom odporcovi bol 12. november 2025. Je tak zjavné, že samotný navrhovateľ obsahom ním vystavených faktúr poprel jeho tvrdenie o tom, že nárok na jeho odmenu mal byť splatný k 20. decembru 2024, keď zo samotných faktúr má vyplývať prehlásenie navrhovateľa o tom, že odporcovi mal poskytnúť plnenie až v priebehu roka 2025 (k 20. marcu, resp. k 12. novembru).

6.3. Súd musí odmietnuť ako nesprávnu aj argumentáciu navrhovateľa o tom, že platbami z 11. apríla 2025 a z 24. apríla 2025 mal odporca uznať svoj záväzok voči navrhovateľovi. Súd poukazuje na to, že pohľadávka navrhovateľa v sume 92.250,-- eur vyplýva z faktúry č. XXXXXXXXX, ktorú navrhovateľ vystavil dňa 12. novembra 2025. Z tohto dôvodu je mimo akýchkoľvek rozumných pochybností zrejme, že odporca nemohol platbami realizovanými v mesiaci apríl 2025 uznať záväzok vyplývajúci z faktúry navrhovateľa vystavenej o 7 mesiacov neskôr. Platbami v sume 10.000,-- eur (z 11. apríla 2025) a v sume 20.750,-- eur (z 24. apríla 2025) mohol odporca podľa ustanovenia § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 323 Obchodného zákonníka nanajvýš uznať len svoj záväzok vyplývajúci z faktúry č. XXXXXXXXX, a nie záväzok vyplývajúci z faktúry č. XXXXXXXXX, pričom aj v predmete týchto platieb odporcu bolo uvedené, že sa jedná o čiastočné úhrady faktúry č. XXXXXXXXX, a teda faktický uznávací prejav odporcu nemohol smerovať k nároku navrhovateľa vo výške 92.250,-- eur v zmysle faktúry č. XXXXXXXXX. Pohľadávka navrhovateľa v sume 92.250,-- eur vyplývajúca z faktúry č. XXXXXXXXX preto nebola odporcom uznaná, na čo nadväzuje aj vyššie vyslovený záver súdu o tom, že navrhovateľ svoj nárok neosvedčil.

7. Podľa názoru súdu navrhovateľ dostatočne spoľahlivým spôsobom nepreukázal ani obavu budúceho ohrozenia exekúcie ako druhého kumulatívneho predpokladu pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

7.1. Navrhovateľ v podanom návrhu neosvedčil také konanie odporcu, z ktorého by bolo možné usudzovať o možnom ohrození budúcej exekúcie. Navrhovateľ síce poukázal na to, že odporca jednotlivé byty v projekte „C.“ ponúka na predaj, respektíve ich predáva, avšak z tejto skutočnosti nemožno automaticky uzavrieť, že by zo strany odporcu išlo o konanie, ktoré by mohlo objektívne vzbudzovať obavu z budúceho ohrozenia exekúcie. Navrhovateľ žiadnym spôsobom neosvedčil, že by sa odporca zbavoval svojho majetku, resp. že by ho prevádzal na tretie osoby bez primeraného protiplnenia. V tomto smere aj konštatovanie navrhovateľa o tom, že odporca sa snaží získať čas, inkasovať zisk a následne neuspokojiť svoje záväzky nie je ničím podložené a jedná sa len o subjektívne domnienky navrhovateľa. Navyše argumentáciu navrhovateľa považuje súd za vnútorné rozpornú, keď na jednej strane uviedol, že odporca je developerom projektu „C.“ a odkázal na oficiálnu stránku projektu, na druhej strane sa však snažil vyvolať zdanie, že odporca sa má zbavovať majetku.

7.2. Súd zároveň dáva do pozornosti, že navrhovateľ nepredložil súdu žiadne listiny, ktoré by osvedčovali reálnu obavu z možného budúceho ohrozenia exekúcie. Súčasťou podaného návrhu nie je napr. žiadna výzva navrhovateľa na uhradenie tvrdenej pohľadávky, prípadne odpoveď odporcu na výzvu

formulovanú štýlom, že by pohľadávku navrhovateľa odmieta uhradiť bez existencie právneho dôvodu, práve naopak z e-mailovej komunikácie medzi stranami vyplýva, že odporca opakovane požadoval od navrhovateľa predloženie listín, z ktorých vyplýva splnenie zmluvného záväzku navrhovateľom, ktorých predloženie odporcovi naopak navrhovateľ nepreukázal, t. j. nečinný bol navrhovateľ. Okrem toho, že zo strany navrhovateľa nebolo tvrdené, že by sa odporca zbavoval svojho majetku, netvrdil (a ani neosvedčil), že by odporca napr. uskutočňoval úkony smerujúce k ukončeniu podnikateľskej činnosti, ktoré by mohli vyvolať objektívne obavu, že odporca nebude dosahovať zisk, ktorý by bolo možné použiť na uspokojenie pohľadávky navrhovateľa. Za takéto úkony, ktoré by mohli byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, by bolo možné považovať zatvorenie prevádzky odporcu, zmenu sídla spoločnosti na adresu, na ktorej sídli množstvo spoločností v úpadku, zmeny v predmete podnikania, zmenu vo vlastníckej štruktúre spoločnosti (napr. prevod na bieleho koňa), vstup spoločnosti do likvidácie, prípadne fúziu spoločnosti (zverejnenie návrhu projektu premeny v Zbierke listín, resp. v Obchodnom vestníku) a podobne. Takéto skutočnosti však navrhovateľom neboli produkované.

7.3. Dôvodom pre vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nemôže byť ani prípadná výška pohľadávky navrhovateľa. Súd poukazuje na to, že v zmysle judikátu R 20/1998 platí, že samotný dlh nemôže bez ďalšieho byť dôvodom na nariadenie predbežného opatrenia. Medzi skutočnosťami, ktoré osvedčujú, že výkon rozhodnutia by bol ohrozený, je predovšetkým také konanie odporcu, ktorého dôsledkom je znižovanie hodnoty jeho majetku, ktorý možno výkonom rozhodnutia postihnúť, alebo iné konanie, ktoré podstatnou mierou nepriaznivo ovplyvňuje jeho majetkové pomery. Predmetný judikát bol síce vydaný za predchádzajúcej právnej úpravy (za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku), avšak jeho závery sú podľa názoru súdu aplikovateľné aj súčasnú právnu úpravu a na inštitúty neodkladného opatrenia a zabezpečovacieho opatrenia. Navrhovateľ pritom v podanom návrhu v zásade argumentoval len výškou jeho pohľadávky, avšak táto nevyvoláva obavu z ohrozenia exekúcie, ak nebolo navrhovateľom súčasne tvrdené (a navrhovateľom osvedčené) znižovanie hodnoty majetku odporcu, prípadne iné konanie, ktoré by nepriaznivo ovplyvnilo majetkové pomery odporcu.

8. Nad rámec už uvedených dôvodov zakladajúcich nedôvodnosť podaného návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd pre komplexnosť svojho rozhodnutia odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 6. novembra 2024, sp. zn. 2Cob/159/2024. V predmetnom uznesení Krajský súd v Bratislave uviedol, že obava z ohrozenia exekúcie, predstavujúca jednu z kumulatívnych zákonných podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 343 ods. 1 CSP, nemôže byť založená len na subjektívnom vnímaní navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia, ide o kategóriu, ktorá musí byť do najvyššej možnej miery objektivizovaná. Obava, že exekúcia bude ohrozená, musí byť reálna a musí hroziť bezprostredne, čo v danom prípade, vychádzajúc z obsahu tvrdení žalobcu v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a k nemu pripojených listín, naplnené nebolo. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný celkom evidentne nedisponuje likvidným majetkom, tiež nebolo osvedčené. Odvolací súd dodáva, že sledujúc úvahy žalobcu by potom postačila pre vznik sudcovského záložného práva jeho púha subjektívna obava ako veriteľa, že by budúca exekúcia mohla byť ohrozená. V súvislosti s uvedeným odvolací súd tiež poukazuje na Uznesenie Ústavného Súdu SR zo dňa 20. decembra 2017 č. k. II ÚS 741/2017, kde z jeho záverov možno konštatovať, že formulácia úmyselné konanie žalovaného zbavovania sa majetku na úkor žalobcu nevyplýva z dikcie zákona, minimálne však musí byť osvedčené, že nakladanie s majetkom súvisí s rozhodnutím ako exekučným titulom a dlžník mení kvantitatívne alebo kvalitatívne hodnotu majetku z dôvodu, aby zhoršil exekúciu. Obavu z ohrozenia exekúcie považuje súdna prax za osvedčenú, ak nositeľ hmotnoprávnej povinnosti realizuje práva alebo faktické úkony smerujúce k sťaženiu alebo úplnému zmareniu exekúcie, pričom dôvodom je aj takáto hrozba. Vo všeobecnosti platí, že ohrozenie exekúcie môže spočívať v hrozbe alebo realizácii úkonov s kvantitatívnym dopadom na exekvovateľný majetok dlžníka t. j. zmenšenie majetku, ale podľa okolností aj s kvalitatívnym dopadom na majetok napr. zmena zloženia, štruktúry a s tým súvisiace výrazné zníženie speňažiteľnosti. S citovanými právnymi závermi Krajského súdu v Bratislave sa vo veci konajúci súd v celom rozsahu stotožňuje a považuje ich za aplikovateľné aj na rozhodnutie o návrhu navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a preto na ne v celom rozsahu odkazuje.

8.1. Zároveň v kontexte tvrdenia navrhovateľa, že odporca je developerom v rámci konkrétneho developerského projektu a má byť založeným len pre tento projekt, považuje za nevyhnutné odkázať na to, že odporca je právnickou osobou založenou v januári 2017, ktorá má zapísaných celkom 25 predmetov podnikania, čo žiadnym spôsobom nepodporuje tvrdenia navrhovateľa. V tejto súvislosti súd odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 11. augusta 2025, sp. zn. 9Cob/3/2025, v ktorom odvolací súd uviedol, že žalobca nijako neosvedčil, že by existencia žalovaného bola viazaná výhradne iba na developerský projekt bytového domu na D. E. F. G.. Taktiež tvrdenie žalobcu o úmysle

žalovaného predať predmetný byt pod jeho reálnu trhovú hodnotu žalobca nijako neosvedčil. Zároveň je potrebné uviesť, že ani táto skutočnosť, že žalovaný po predaji väčšiny bytov v bytovom dome nepristúpil k úhrade žalobcovej v konaní vo veci samej uplatnenej pohľadávky bez ďalšieho neosvedčuje dôvodnosť pre vyhovie takémuto návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a ani neprezentuje reálnu obavu o nemožnosť uspokojenia danej spornej pohľadávky žalobcu. K ďalším odvolacím námietkam žalobcu o tom, že vzhľadom na hodnotu záväzkov žalovaného existuje dôvodná obava, že uhradením úveru v banke (z prostriedkov získaných z predaja nehnuteľnosti tretím osobám) sa žalovaný zbaví všetkého relevantného majetku, z ktorého by mohlo dôjsť v budúcnosti k uspokojeniu pohľadávky žalobcu, resp. že by mohla byť ohrozená prípadná exekúcia, odvolací súd uvádza, že takúto námietku vzniesol žalobca už v predchádzajúcom rozhodovaní odvolacieho súdu voči prvému zamietajúcemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenia zabezpečovacieho opatrenia a aj teraz takéto tvrdenie žalobcu považuje odvolací súd len za hypotetické, ničím neosvedčené. Predmetné rozhodnutie bolo vydané za obdobnej skutkovej situácie, aká je daná v aktuálne posudzovanej veci, preto závery z neho sú plne aplikovateľné aj na rozhodnutie o návrhu navrhovateľa. Rovnako tak v kontexte tvrdeného developerského projektu a predaja bytov po jeho dokončení súd v podrobnostiach odkazuje aj na rozhodovanú vec aplikovateľné uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 20. augusta 2025, sp. zn. 3Cob/79/2025, podľa záverov ktorého platí, že ohrozenie budúcej vykonateľnosti exekúcie tak navrhovateľ videl práve v skutočnosti, že odporca prevádza byty zo svojho vlastníctva do vlastníctva tretích osôb. Odvolací súd však v tejto súvislosti musí zhodne so súdom prvej inštancie skonštatovať, že uvedené skutočnosti neosvedčujú potrebu zriadenia zabezpečovacieho opatrenia. Samotná skutočnosť, že odporca ako osoba, voči ktorej navrhovateľ disponuje pohľadávkou, prevádza nehnuteľnosti zo svojho vlastníctva do vlastníctva tretích osôb sama osebe nie je spôsobilá ohroziť prípadnú budúcu vymožitelnosť tejto pohľadávky. Predaj nehnuteľností je dokonca jedným z predmetov podnikateľskej činnosti odporcu. Nemožno teda považovať za nič nezvyčajné, ak odporca po dokončení súboru bytov a nebytových priestorov tieto začne rozpredávať tretím osobám. Za ohrozenie prípadnej budúcej vymožitelnosti pohľadávok by bolo možné považovať iba také konanie odporcu, kedy by odporca prevádzal nehnuteľnosti do vlastníctva iných osôb bez primeraného protiplnenia. Takúto skutočnosť však navrhovateľ netvrdil a neosvedčil ani v návrhu a ani v odvolaní proti uzneseniu, ktorým bol jeho návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zamietnutý. Navrhovateľ rovnako tak netvrdil a ani neosvedčil, že by odporca prevádzal peňažné prostriedky získané z predaja bytov iným osobám a takto by ohrozoval vymožitelnosť navrhovateľovej pohľadávky. Zabezpečovacie opatrenie nie je možné nariadiť len na základe domnienky a fikcie navrhovateľa bez toho, aby bola náležite osvedčená obava, že exekúcia bude ohrozená. Pri skúmaní obavy budúceho zmarenia exekúcie súd musí vychádzať z konkrétnych skutkových okolností prípadu, pričom súd v tomto prípade dokazovanie nevykonáva, ale musí mať osvedčené, že existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Navrhovateľ teda v návrhu musí osvedčiť také skutočnosti a konanie odporcu, ktoré nasvedčujú takému správaniu, ktorého vedie k znižovaniu množstva alebo hodnoty jeho majetku alebo iné konanie ktorého výsledkom môže byť právna nemožnosť alebo neprimeraná obtiažnosť výkonu práva (ohrozenie exekúcie). Navrhovateľom tvrdená existencia obavy zmarenia budúcej exekúcie spočívajúca v tom, že odporca predáva, resp. ponúka na predaj nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve bez ďalšieho takúto obavu nezakladá a nemôže byť dôvodom pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Odvolací súd tak musí, rovnako ako súd prvej inštancie skonštatovať, že navrhovateľ neosvedčil existenciu toho najzákladnejšieho predpokladu pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a to ohrozenie prípadnej budúcej existencie.

9. S poukazom na vyššie uvedené súd podľa ustanovenia § 328 ods. 1 v spojení s ustanovením § 344 C.s.p. návrh navrhovateľa na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ako nedôvodný zamietol (výrok I.).

10. O trovách konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že konaní úspešnému odporcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (k tomu viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018 pod R 72/2018) [výrok II.].

Poučenie:

2 62Cb/5/2026

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Bratislava III.

Odvolanie má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.) obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) [§ 363 C.s.p.].

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené procesné podmienky,

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).